

Følge deraf maa jeg nu ogsaa tale paa en Tid af Natten, hvor man i Virkeligheden ikke med Rimelighed kan forlange, at ærede Medlemmer skal kunne holde Øjnene aabne. Til Trods for disse ubehagelige Forhold vil jeg nu alligevel gøre nogle Bemærkninger til nogle Poster paa Finansloven, som jeg mener kunde og burde være anderledes.

Der er fra forskellig Side fremsat Udtalelser om de store Beløb, som ifølge Anmærkningerne til Finansloven til Landbrugsministeriets Budget er anvendt til Bekæmpelse af Mund- og Klovesygen. Det Beløb, man har anvendt her, er vel nok fra første Færd stillet til Raadighed under den Forudsætning, at man ad den Vej, Veterinærfysikatet nu gav Anvisning paa, vilde kunne standse Sygdommen eller i alt Fald hemme dens Udbredelse i betydelig Grad. I Begyndelsen greb man til meget radikale Midler, til Nedslagning af hele Besætninger. Men dels var det en meget kostbar Fremgangsmaade, dels viste det sig ret hurtigt, at man ikke ad den Vej vilde være i Stand til at standse Sygdommens Fremtræden. Den samme Erfaring har man vist for øvrigt ogsaa gjort i andre Lande. Saa vidt jeg ved, har man i England ofret meget betydelige Summer paa den Metode ved Nedslagning at bekæmpe Sygdommen, men har ikke naaet væsentligt derved; det samme har været Tilfældet i Sverige. Det er derfor vistnok meget godt, at vi her i Danmark ret hurtigt gik bort fra denne Bekæmpelsesmaade.

Men vi fik saa en anden i Stedet, den saakaldte Afspærringsmetode, og den har man saa siden fortsat med. Jeg kan nu ikke frigøre mig for den Tanke, at man ogsaa bliver nødt til i det væsentlige at forlade denne Fremgangsmaade, thi jeg kan ikke se andet end, at den Metode har vist sig akkurat lige saa uegnet til Sygdommens Bekæmpelse som Nedslagning af Besætningerne. I hvert Fald kan man ikke komme udenom, at Sygdommen, paa Trods af alle Afspærringer og paa Trods af alt Veterinær- og Polititilsyn, har bredt sig mere og mere og har bredt sig til Egne, hvor den før kun er optraadt i meget ringe Omfang. Forholdet er tillige temmelig sikkert det, at paa Grund af de Regler, man har krævet overholdt i Sommer-tiden — og jeg kunde maaske tilføje: har kunnet tvinge igennem som Følge af de store Bøder, man fik vedtaget i sidste Rigsdagssamling —, er Sygdommen blevet til betydelig større Skade for Landboerne,

end den ellers vilde være blevet, og tillige til betydelig større Pine for Dyrene.

Jeg tænker navnlig paa den Bestemmelse i Reglerne, som tvinger Folk til at tage Dyrene paa Stald, naar de er under 1 km fra Hjemmet. Denne Bestemmelse rammer næsten altid Malkekøerne paa en Ejendom, og der er ingen Tvivl om — det er da ogsaa adskillige Dyrslægers Erfaring —, at en saadan Opstaldning som Regel bevirker, at Køerne pines meget mere af Sygdommen, og at de meget lettere faar Følgesygdomme, naar de skal staa paa en saadan haard Staldbund, som Regel Cementbund, i Stedet for at kunne færdes ude og ligge paa en blød Græsbund. Nu er vi imidlertid paa en Aarstid, hvor Dyrene er nødt til at være paa Stald, men jeg vil dog meget indtrængende henstille til Landbrugsministeriet, at denne Bestemmelse forandres, inden vi igen naar til Sommer, saaledes at Dyrene kan faa Lov til altid at blive ude paa Græsangene.

Jeg kommer med denne Henstilling af flere Grunde, men dog i Særdeleshed af to Grunde. Før det første, fordi det er uomtvisteligt, at man hverken kan bekæmpe eller begrænse Sygdommen ved en saadan Indespærring, og for det andet, fordi denne Indespærring paa en haard Staldbund i den egentlige Sygdomsperiode paafører Dyrene en frygtelig Pine og fremmer de ødelæggende Følgesygdomme i høj Grad. Det er et grusomt Syn at se de stakkels Dyr staa med de tykke, opsvulmede Ben, med store Huller paa Huden, som Materien flyder ud af, og Kødet hænger i Trævler derfra, og Senerne er helt blottet. Det er et grimt Syn, og Dyrene pines rædsomt, naar Sygdommen antager saadanne Former. Det er utvivlsomt Indespærringen paa den haarde Staldbund i den egentlige Sygdomsperiode, der er Skyld deri. Kvæget, der færdes frit ude paa Græsmarken, slipper efter mine Iagttagelser meget lettere over Sygdommen, og de Dyrslæger, jeg har talt med om det Forhold, erklærer ogsaa, at de har gjort ganske lignende Erfaringer. Og navnlig slipper Kvæget som Regel for de svære Følgesygdomme. Naar nu Forholdet bevisligt er det — og det vil jeg hævde det er — at man for det første ikke kan bekæmpe eller begrænse Sygdommen ved denne Indespærring i Staldene, den breder sig mere og mere trods al Indespærring og trods alt Politi- og Veterinæreftersyn, og naar Forholdet desuden er det, at denne Indespærring paafører Dyrene ulidelig Pine, Ejeren megen Ulejlighed ved Pasning og Pleje og